

skal nævne nogle af disse Bestillingsgrene. Det er alle Bestillingsmænd ved Postvæsenet, ved Telegraphvæsenet og ved Toldvæsenet. For deres Vedkommende vil jeg tillade mig at foreslaae, at der af de forøgede Indtægter, der indkomme, henlægges en Deel — hvor meget kunde altid nærmere bestemmes —, der bliver at fordele mellem dem som et efter de forskellige Aar bevægeligt Tillæg. Jeg gaaer nemlig ud fra, at det er en Grundsætning, vi bør fastslaae, at for de Embedsmænds Vedkommende, hvis forøgede Arbejde skaffer Staten forøgede Indtægter, vil man finde det billigt, at der, naar de saaledes i eet Aar have maattet arbejde mere end ellers, gives dem et Tillæg af disse forøgede Indtægter, og da navnlig de smaa Bestillingsmænd, paa hvem Løstet egentlig hviler. Denne Grundsætning er allerede slaaet fast i vore Love, den er gjort gjældende for Lærerne ved de lærde Skoler, som faae Andeel i Skolepengene (En Stemme: det er affkaffet!) Ja, saa burde det ikke have været affkaffet; thi Grundsætningen er meget rigtig. Disse mange Bestillingsmænd ffdde i kummerlige og smaa Kaar. Jeg har hørt et Exempel for ganske nylig om en saadan Toldembedsmand, hvis samtlige Indtægter vare opslugte ved Gjæld, og om hvem det hed, at han ikke kunde slippe bort fra det Sted, hvor han var ansat, for at komme som Fattiglem til sin Forsørgelsescommune. Jeg henstiller blot dette ene Exempel for at vise, om der ikke her er en Maade, hvorpaa man uden just at forøge Statens Udgifter kan komme en talrig Embedsstand til Hjælp, om det end kun var med et meget ringe Beløb. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Winther: Ved Betragtningen af den Række af Love, som er bleven os forelagt om Lønninger for Embedsclasserne her i Landet, og navnlig den Lov, som for Diebliffet er til Forhandling, har det paatrængt sig mig, at det i flere Henseender er uheldigt, at vi ikke ifjor kom til den Beslutning, som da blev foreslaaet i Tinget, men som saaldt igjennem, idet der ikke opnaaedes Stemmesleethed derfor,

hvorvel der var ligemange Stemmer for og imod. Med Hensyn til den foreliggende Lov er der et Punkt i saa Henseende, som i dette Diebliff blev berørt af det ærede Medlem for Aalborg Amts Iste Valgfreds (Zahle), nemlig det saakaldte Sædtillæg, hvorom jeg havde det Haab, at hvis der var kommen en Commission til at behandle Sagen, vilde denne være bleven til Støtte for, at dette Princip blev opretholdt. Med Hensyn til de andre Love forekommer det mig, at de Forandringer, der ere foretagne, ere saa ubetydelige, at de ikke ere værd at tage i Betragtning. Det er de gamle Regler, som man lader vedblive at gjælde; et og andet Sted plukker man en lille Smule fra, for at det dog skal see ud, som om der var gjort Noget. Jeg mener naturligviis ikke, at Regjeringen fra sit Standpunkt i saa Henseende har gjort Noget, som blot er foretaget paa Skront, men disse Regler ståe paa det gammeltdags Standpunkt, og den nuværende Regjering ståer paa det gammeltdags Standpunkt, uagtet det for kort Tid siden blev sagt her i Tinget, at den ikke er voret op under bureaukrattiske Grundsætninger og med de Ideer, som der gjøre sig gjældende. Jeg troer, at dette er sandt, og at det ialtfald gjælder om en Deel af dem, men hvad jeg ogsaa troer er Sandhed, er dette, at de, som staae bagved dem, ere de, som ere Bærere af Bureaukrattets Tradition; det er dem, der er Hindringen for, at det kan komme til at see anderledes ud her i Landet, end det nu har seet ud her saalænge, det er dem, som opretholde denne Embedsstand, der skal staae som en glimrende Stand frem for enhver anden her i Landet, og for hvis Skyld der skal opretholdes særegne Regler med Hensyn til Alverdensforsørgelse, det er dem, som dele det danske Folk i 2 Dele, den ene Deel, som der skal sørges for vedbliver at bevare idetmindste et Belbære, om det endogsaa kun gaaer Staten daarlign nok, og saa den anden Deel, som skal henvises til en saadan Forsørgelse, hvis den ullykkeligviis kommer til at trænge til den, at den nedsettes i en Klasse, som taber borgerlige Rettig-